

สิ่งที่ถูกซ่อนไว้

ขณะที่ความตื่นตระหนกหนักเล่นงานสมองของพันธรัตน์ จนสับสน เสียงฝีเท้าก้าวเร็วพลันดังขึ้นจากทางด้านหลังของเด็กชาย นัยน์ตาสีน้ำตาลเบิกกว้าง เมื่อร่างเจ้าของเสียงฝีเท้าปรากฏต่อหน้า พวกเขาจะเข้ครีงคนห้าตัวกำลังวิ่งมาจากส่วนลึกของสถานีทดลองตรงมายังเด็กชาย พวกมันส่งเสียงกรีดร้องชวนสยอง พร้อมกับชูหอกยาวแหลมขึ้นสูง

“บ้าซะมัด!”

พันธรัตน์สทก พร้อมกับพยายามตั้งสติให้มั่นคงที่สุดเท่าที่จะทำได้ สภาวะอันตรายที่จ่อประชิดทำให้เด็กชายตัดสินใจคัดลอกข้อมูลทั้งหมดลง Flash Drive แถบสีเขียวแสดงสถานะของการคัดลอกปรากฏขึ้นบนหน้าจอแสดงผลคอมพิวเตอร์ เมื่อพันธรัตน์พรมนิ้วลงบน

คีย์บอร์ดเพื่อออกคำสั่ง

เสียงฝีเท้าที่ยังดังแรงประชิดเข้ามา จนจังหวะชีพจรของพันธรัตน์เต้นระรัว ความจริงเขาสามารถวิ่งหนีพวกมันตั้งแต่แรกโดยทิ้งระยะห่างได้พอสมควร แต่ข้อมูลตรงหน้าสำคัญจนไม่สามารถละทิ้งไปได้ เด็กชายจำเป็นต้องเสียงรอกให้คัดลอกข้อมูลเสร็จ

แถบสีเขียวเพิ่มมากขึ้นพร้อมกับเสียงฝีเท้าที่ใกล้เข้ามา สภาวะบีบคั้นที่ต้องแข่งกับเวลาทำเอาเม็ดเหงื่อผุดพราวขึ้นอาบใบหน้าของเด็กชายจนมันปลาบ

“กวี้ากกกกกกกกกก!”

เสียงสยงดังสะท้อน พันธรัตน์พบว่าจะเข้ครึ่งคนตัวหนึ่งกำลังนำวหอกยาวไปด้านหลัง ปลายหอกแหลมมุ่งเล็งมายังร่างของเขา ตอนนีกลุ่มพวกมันอยู่ห่างจากเด็กชายไม่ถึงสี่สิบเมตรด้วยซ้ำ พันธรัตน์เหลือบมองไปยังแถบแสดงสถานะการคัดลอกข้อมูล มันเหลืออีกแค่ไม่ถึงสิบเปอร์เซ็นต์ เด็กชายขบฟันแน่นจนเส้นเลือดผุดโปนขึ้นบนขมับ ขณะเผชิญกับสภาวะบีบคั้นให้ตัดสินใจ...หนี? หรือ เสียงปะทะ?

“เข้ามา!”

พันธรัตน์ตะโกนก้อง ดวงตาสีน้ำตาลสาดประกายเหี้ยมคมกริบ เขาตัดสินใจรั้งรอกให้คัดลอกข้อมูลทั้งหมดเสร็จ พร้อมกับวาดปากกระบอกปืนเล็งใส่จะเข้ครึ่งคนที่แสดงอาการคุกคาม

ปัง!

เสียงปืนคำรามดังขึ้นพร้อมกับประกายไฟที่แลบแปลบจากปากกระบอก ในระยะแค่ไม่กี่สิบเมตร พันธรัตน์ไม่มีคำว่าพลาด คมกระสุนเจาะเข้ากลางหน้าอกของจะเข้ครึ่งคนที่กำลังจะขว้างหอกยาวเข้าใส่เขา

หยาดเลือดแดงสดของมันฉีดกระจายจากปากแผลก่อนจะล้มคว่ำดิ้น
พรวดอยู่กับพื้น

เด็กชายหายใจหอบหนัก เขากวาดตามองพร้อมกับแว้งรื้อสมอง
วิเคราะห์สถานการณ์ พวกเขาจะเซ่ที่เหลือมีปฏิกิริยาอย่างที่เขาคาดไว้
มันไม่มีอาการหวาดกลัวที่เห็นพวกของมันล้มลงจมกองเลือด ตรง
กันข้าม มันกลับคำรามลั่น พร้อมพุ่งทะยานเข้าหา!

พันธรัตน์เหลียวไปมองแถบแสดงสถานะการคัดลอกข้อมูล
ตอนนี้มันเหลือไม่ถึงห้าเปอร์เซ็นต์ก็จะเสร็จสิ้นการคัดลอก พร้อมกัน
นั้นจิ้งหะวีพจรของเด็กชายยิ่งระล่ำระสาย นัยน์ตาพลันเบิกกว้าง
เมื่อเขาเห็นดอกยาวแหลมเล่มหนึ่งพุ่งฝ่าอากาศตรงเข้าใส่ตนเอง
ปลายดอกจ่อเข้ามาจนเกือบจะแทงเข้าใส่กลางหน้าอกเขา

พันธรัตน์แค่นเสียงสบถ หมุนตัวหลบ พร้อมกับดึงกระซาก
Flash Drive ที่เสียบไว้กับเครื่องคอมพิวเตอร์ออกมา รีบซุกเก็บมันไว้
ในกระเป๋า การเคลื่อนไหวอย่างกะทันหันทำเอาเขาแทบล้มเซถลา
จับพลันพันธรัตน์ก็รู้สึกได้ถึงความเจ็บแปลบ ถึงแม้จะหลบได้ แต่ก็โดน
ดอกยาวถากแขนซ้ายทำให้เกิดแผลกรีดเป็นทางยาวจนเลือดแดงสด
ไหลซึม

เขามองไปยังกลุ่มจะเข้ครึ่งคนที่กำลังวิ่งเข้ามา ระยะห่าง
ระหว่างพวกมันกับเด็กชายที่หดกระชั้นใกล้เข้าจนเหลือแค่ไม่กี่เมตร
ทำให้เด็กชายตัดสินใจยิงด้าน

ปัง!

เสียงปืนคำรามดังขึ้นพร้อมกับสะเก็ดไฟที่แลบแปลบจากปาก
กระบอก ขณะเดียวกันพันธรัตน์รีบถีบตัววิ่งถลันหนีไปอีกทาง เพราะ

ความรีบร้อนทำให้กระสุนเมื่อครู่ไม่เข้าเป้า ได้แค่เฉียดผ่านร่างของพวกจะเข้ครึ่งคนไป เสียงร้องสยองกรือยกราดดังชัดเจนน

ถึงแม้จะไม่ได้หันไปมอง แต่พันธรัตน์ที่กำลังวิ่งตะปึงก็รู้สึกถึงสัมผัสคุกคามรุนแรงที่บ่งบอกว่าพวกมันอยากจะฉีกร่างผอมๆ ของเขาเป็นชิ้นๆ แม่มาจากด้านหลังจนเสียความไปทั้งตัว

เสียงผีทำยั่งดังเร่งเร้าอย่างสับสน พันธรัตน์ที่กำลังกระเสือกกระสนวิ่งไปด้านหน้าโดยแทบจะไม่คิดถึงจุดหมาย ขณะที่จังหวะการหายใจของเด็กชายยิ่งหน่วงหนัก เขาสัมผัสได้ว่าแผ่นอกตนเองกระเพื่อมถี่ จังหวะการเต้นของหัวใจหน่วงหนักจนแทบถึงขีดสุด

เด็กชายพบว่าตนเองกำลังวิ่งกลับไปยังทางที่เขาเข้ามาในตอนแรก เขากำลังวิ่งไปยังส่วนที่เป็นบ่อพักเลี้ยงพวกครึ่งจะเข้ที่ถูกส่งมาจากหลอดแก้ว นั่นหมายความว่าเขามีทางรอด หากมุ่งหน้าต่อไปและใช้ลิฟต์ขนาดใหญ่กลับขึ้นสู่ด้านบน โอกาสรอดย่อมสูงขึ้น ถึงจะต้องกลับไปเผชิญหน้ากับพวกตัวประหลาดข้างบน แต่ก็ยังดีกว่ามาต่อกรกับพวกมันในที่ที่ตนเองไม่คุ้นเคย

ทันใดนั้น เสียงโลหะกระทบกันกึกก้อง ก็ดังขึ้น คล้ายกับเสียงของฟันเพื่อองขนาดใหญ่กำลังหมุนเสียดสี

นัยน์ตาสีน้ำตาลพลันเบิกกว้างด้วยความตื่นตระหนก พันธรัตน์พบว่าแผ่นเหล็กขนาดใหญ่กำลังเลื่อนลงมาปิดทางที่เขา กำลังจะมุ่งไป แผ่นเหล็กกำลังเลื่อนลงมาจากเพดานเพื่อปิดกั้นทางที่เชื่อมต่อไปยังลิฟต์ขนาดใหญ่ หมายความว่าแผ่นเหล็กนั้นจะกั้นเขาไว้ให้อยู่ในบริเวณบ่อเพาะเลี้ยง ขณะที่พวกครึ่งจะเข้กลุ่มหนึ่งกำลังประชิดเข้ามาทางด้านหลัง!

พันธุรัตน์พยายามเร่งฝีเท้าให้เร็วที่สุดเท่าที่ขาผอมๆ ทั้งสองข้าง จะทำได้ แต่การเคลื่อนไหวกลับไม่เป็นอย่างที่ใจคิด เสียงแผ่นเหล็กที่ เคลื่อนลงมากระทบกับพื้นดังสนั่น ดับความหวังของเด็กชายที่อยู่ห่าง แค่ไม่กี่เมตร

ในที่สุด แผ่นเหล็กก็ปิดกั้นทางของเขาอย่างสมบูรณ์ ความวิตกกังวลทำให้เหงื่ออาบทั่วใบหน้าของพันธุรัตน์ เด็กชายเหลือวกลับไป มองพวกเขาจะเข้าครึ่งคนที่จ่อประชิดเข้ามาทุกขณะ พวกมันชูหอกยาวแหลมขึ้นสูง ปลายหอกเล็งมายังร่างผอมอย่างมุ้งร้าย

สถานการณ์วิกฤตที่คิดไม่ถึงทำให้เด็กชายกัดฟันแน่น จนเส้นเลือดผุดโปนขึ้นบนขมับ นัยน์ตาสีน้ำตาลที่แฝงอาการวิตกหนักกว่าดมองศัตรูที่กำลังโถมเข้าใส่อย่างวิเคราะห์ ตอนที่อยู่ในบริเวณป่าจำลองของเครื่องเล่นวันเดอร์เคฟ เด็กชายใช้สภาพที่เต็มไปด้วยต้นไม้รกทึบและความมืดให้เป็นข้อได้เปรียบ อีกทั้งยังมีบริเวณกว้างจึงทำให้เขาสามารถหลบหลีกพวกมันได้

เพราะถึงพวกมันจะมีร่างกายแข็งแรงที่เต็มไปด้วยเกราะเกล็ดหนา แต่ในเรื่องของความเร็วในการเคลื่อนไหวยังด้อยกว่าเด็กชายตัวผอมด้วยซ้ำไป แต่สถานการณ์ตอนนี้กลับต่างออกไป พันธุรัตน์ถูกล้อมรอบขังอยู่ในพื้นที่จำกัด ถึงจะพอมิพื้นที่ให้เขาหลบหลีก แต่ก็ไม่มีประโยชน์หากนานไป เด็กชายคงไม่มีแรงเหลือพอ

พันธุรัตน์พยายามเร่งฝีเท้ามองหาทางออกจากสถานการณ์วิกฤต เขากวาดตามองไปรอบๆ พยายามหาทางรอดที่น่าจะเป็นไปได้ ตอนนี้เด็กชายกำลังยืนอยู่บนลานทรงกลม มีเพียงท่อน้ำที่ยื่นออกมาจากกำแพงซึ่งอยู่ห่างออกไป ลานทรงกลมที่มีบ่อเพาะเลี้ยงซึ่งพันธุรัตน์ยืน

อยู่มีลักษณะคล้ายเกาะ ท่อทรงกลมนั้นอยู่หากจากเด็กชายพอสมควร นอกจากนั้นสภาพแวดล้อมทุกอย่างอยู่ในสภาพปิดทึบ

พันธุรัตน์รีบพุ่งถลันเข้าหาท่อน้ำนั้น แต่เขาก็ต้องกรีดร้องอย่างคร่ำครวญในใจ เมื่อพบว่าทางเดียวที่จะไปได้กลับอยู่ในระยะเกินเอื้อมเท่าที่กระจะด้วยสายตามันห่างจากเขาเกือบสิบเมตร นอกจากนั้นเบื้องล่างคือคูน้ำดำมืดที่ล้อมรอบลานทรงกลมซึ่งสูงจากระดับน้ำเบื้องล่างหลายสิบเมตร

“กวี๊ากกกกก!”

เสียงสยงดังก้องชัดเจน กระตุกขวัญพันธุรัตน์ให้หันกลับมามอง ร่างครึ่งจะเข้ตัวหนึ่งวิ่งเข้าใส่เด็กชายพร้อมหอกยาวในมือที่โถมแทง

พันธุรัตน์กัดฟันเร่งฝีเท้ารีบหนีกับเหตุการณ์อันตราย เสียงปืนในมือคำรามลั่น ในระยะประชิดยอมไม่มีคำว่าพลาด คมกระสุนเจาะทะลวงเข้าใส่ปากยาวอย่างจะเข้ที่อ้ากว้าง ขณะนั้นคำรามลั่น กระสุนพุ่งทะลวงท้ายทอยจนหยาดเลือดแดงสดฉีกกระเซ็น ร่างครึ่งจะเข้ที่พุ่งเข้าใส่เด็กชายเซถลา ก่อนจะหงายหลังล้มลง

แต่ปัญหาสำคัญคือพวกมันที่เหลืออีกสามกำลังประชิดเข้าใส่เด็กชายโดยที่เขาไม่สามารถหลบหลีก พวกมันฉวยโอกาสในช่วงเวลาแค่นี้ที่วินาทีขณะพันธุรัตน์ลั่นไกสังหารจะเข้ครึ่งคนตัวอื่น พุ่งเข้าใกล้ นัยน์ตาสีน้ำตาลเบิกกว้างขณะภาพคมหอกแหลมพุ่งประชิดเข้าใส่ ใบหน้า

พันธุรัตน์ถอยหลังหลบตามปฏิกิริยาเอาตัวรอดเมื่อเหตุการณ์วิกฤตประชิดเข้าใส่ หอกแหลมพุ่งพลาดเป้าหมายปักแทงลงบนพื้น จะเข้ครึ่งคนกรีดร้องอย่างไม่พอใจ นัยน์ตาสีเหลืองอำพันจ้องเขม็งไป

ที่เด็กชายอย่างดูร้าย

เมื่อมองในระยะใกล้เด็กชายพบว่ารูปลักษณ์ของพวกมันยิ่งชวนสะท้านขวัญ จนเขาผลอก้าวถอยหลังทิ้งระยะห่างออกมาด้วยความขยะเขยง สัมผัสแข็งกระด้างที่แผ่นหลังทำให้เด็กชายเหลือยมอง

พันธุรัตน์พบว่าตนเองถูกต้อนให้เข้ามามุมอับ จนแผ่นหลังติดอยู่กับราวกันเหล็กบริเวณขอบของลานทรงกลม จะระเข้ครึ่งคนทั้งสามคำรามต่ำๆ พวกมันเดินโอบเข้าหาเด็กชายอย่างช้าๆ ขณะที่ปากยาวแหลมอ้ากว้างเผยเขี้ยวคม

สภาวะอับจนบังคับให้พันธุรัตน์ต้องปะทะ เขายกปิ่นขึ้นถึงไล่จะเข้ครึ่งคนตัวที่คุกคามเข้าใกล้มากที่สุด จำเป็นต้องแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ส่วนหลังจากนั้นพวกมันอีกสองตัวจะโจมตีเข้ามาแบบไหน แล้วเขาจะรับมือได้หรือไม่ คงต้องปล่อยให้เป็นเรื่องของชะตากรรม

นัยน์ตาสีน้ำตาลสดประกายเข็มขณะมองผ่านศูนย์เล็งบนปากกระบอกปืน เป้าหมายที่เด็กชายคิดจะลั่นไกไล่ คือบริเวณกลางลำตัวของจะเข้ครึ่งคน เสี่ยงกลไกโลหะขัดกระทบกันดังขึ้นทำให้ตัวของเด็กชายพลันขมวดเกร็งด้วยความสงสัย

กลไกการจุดระเบิดของปืนไม่เป็นไปอย่างที่คาดไว้ วินาทีนั้นความไม่เข้าใจแล่นเข้ากระแทกใส่สมองของเด็กชายจนมึนงง รู้อๆ เกิดอะไรบางอย่างขึ้นกับปืนทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้มันยังสามารถลั่นไกได้ตามปกติ

ไม่ว่าเด็กชายจะพยายามลั่นไกซ้ำอีกกี่ครั้ง แต่ก็มีเพียงเสียงกลไกโลหะขัดกระทบกัน ขณะที่ร่างครึ่งจะเข้ประชิดเข้าหา มันฉีกปากกว้างจนเด็กชายเห็นเขี้ยวแหลมของมันพุ่งเข้าไปโหนหน้าตนเอง

ด้วยมุ่งหมายจะกัดขย้ำ!

วินาทีที่นั่นพันธรัตน์ทำได้แค่เบิกตามองเขี้ยวของคุกคามเข้าไป!

ในฉับพลัน เกิดเสียงลั่นสะท้านครืนคำรามขึ้นบริเวณท่อน้ำที่อยู่ด้านหลังเด็กชาย ขณะที่คมเขี้ยวยาวเกือบจะกัดกระชากเข้าไปใบบนหน้าของเขา สัมผัสที่พันธรัตน์รับรู้ต่อมาคือความเย็นวาบจากอะไรสักอย่าง ที่พร่างพรอมลงบริเวณแผ่นหลัง ไม่กี่วินาทีต่อมาเด็กชายก็พบว่าปริมาณมหาศาลพุ่งทะลักออกมาจากท่อ

น้ำแรงดันสูงที่พุ่งออกมาอย่างกะทันหัน อัดเข้าไปส่วกร่างครึ่งจะเข้ทั้งสามตัวจนปลิวกระเด็นผละถอยออกไปก่อนที่คมเขี้ยวจะฝังใบบนหน้าของเด็กชาย และด้วยความบังเอิญที่พันธรัตน์ตัวเล็กจึงทำให้กระแสน้ำแรงดันสูงพุ่งเฉียดผ่านศีรษะของเขาไป กระแทกเข้าไปส่วครึ่งจะเข้โดยตรง

เหตุการณ์พลิกผันทำให้พันธรัตน์โดนความมุ่นงเล่นงานจนยี่นึ่งไปพักหนึ่ง เขามองพวกเขาจะเข้ที่โดนแรงดันน้ำอัดกระแทกจนปลิวไปไกลพอสมควร หลังจากนั้นจึงนึกคิดขึ้นได้ว่าโอกาสเอาตัวรอดมาถึงแล้ว

พันธรัตน์ก้มตัวให้ต่ำลงกว่าเดิมเพื่อหลบกระแสที่สาดเทาไม่หยุด จนตอนนี้ลานทรงกลมเจ็นงองไปด้วยน้ำ เขาพุ่งถลันไปด้านขวา มีความคิดเดียวในสมองคือหลบออกไปจากบริเวณอันตรายให้ไกลที่สุด

“กรว้ากกกกก!”

เสียงสยดงดังขึ้น พร้อมกับร่างครึ่งจะเข้ตัวหนึ่งที่โผล่ออกมาดักหน้าเขาไว้ มันอยู่ในลักษณะคลานสี่ขาแบบจะเข้ ถึงแม้กระแสจะดันกระแทกมันออกไปได้ในตอนแรก แต่มันก็เป็นสัตว์สะเทินน้ำสะเทินบก การที่จู่ๆ มีน้ำปริมาณมากทะลักเข้ามาทำให้การเคลื่อนไหว

ของพวกมันรวดเร็วขึ้น

ก่อนที่พันธรัตน์จะตั้งตัวทันด้วยซ้ำไป ร่างครึ่งจะเข้พลันโผพุ่งเข้าหาเด็กชาย คราวนี้คมเขี้ยวคุกคามเข้าใกล้และยังรวดเร็วกว่าเดิม พันธรัตน์แทบไม่มีเวลาเค้นสมองคิดหาทางเอาตัวรอด

เสียงอะไรบางอย่างกรีดอากาศดังหืดแหลมแทรกเข้ามาในเสียงน้ำที่กำลังไหลทะลัก ในขณะที่ละอองน้ำพร่างพรราวบังสายตา พันธรัตน์เห็นว่าปากของจะเข้ถูกอะไรบางอย่างมัดเอาไว้ การเคลื่อนไหวของมันถูกตรึงจนหยุดลง ก่อนที่ร่างของมันจะถูกกระชากดึงออกไปจากระยะสายตาของพันธรัตน์

เด็กชายได้แต่มองตามด้วยความงุนงง หลังจากนั้นเขาพบว่าในน้ำที่เจิ่งนองทั่วพื้นปรากฏหยาดเลือดแดงสดไหลปะปนจนกลายเป็นสีแดงระเรื่อ!

ความสงสัยทำให้พันธรัตน์พุ่งตรงไปยังทิศทางที่ร่างครึ่งจะเข้ถูกดึงกระชากไป ภาพที่เขาเห็นทำให้หันหน้าตาสีน้ำตาลสะท้อนประกายประหลาดใจระคนงุนงง เขาพบชายร่างสูงคนหนึ่งกำลังยื่นประจันหน้ากับร่างครึ่งจะเข้อีกสองตัวที่กำลังชูคำราม

ในมือของเขาถือแส้วที่มัดซากร่างครึ่งจะเข้ตัวหนึ่งไว้ ซากของมันกองแทบเท้าเขา ตามลำตัวที่เป็นเกล็ดแข็งเต็มไปด้วยแผลเหวอะหวะขาดวินทำให้เลือดแดงสดไหลรินออกมาปะปนกับน้ำที่เจิ่งนองถึงแม้จะเห็นเพียงแผ่นหลังแต่พันธรัตน์ก็จำได้ดี

“Mr. R!”

เด็กชายโผล่ออกมาดั่งลั่นด้วยอาการดีใจ Mr. R หันกลับมาสบตาเด็กชาย เขายิ้มน้อยๆ ที่มุมปาก ทว่าร่างเอเยนต์หนุ่มชุ่มโชก

ไปด้วยน้ำ ผมที่มีมักจะอยู่ทรงตามสมัยนิยมก็เปียกและปรกใบหน้า สีหน้าของ Mr. R จ้องเขม็งเมื่อมองไปยังร่างครึ่งจะเข้ที่ตู้คำราม ตอนนี้แผ่นอกเอเยนต์หนุ่มกระเพื่อมหอบรุนแรง

“คุณรออยู่ตรงนั้นเดี๋ยวนะครับ”

เขานหันมาบอกเด็กชายที่กำลังงุนงง ด้วยน้ำเสียงที่แทรกปนด้วยอาการหอบหนัก ส่วนพันธรัตน์ได้แต่พยักหน้ารับอย่างเงียบๆ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อมาคือฉากสังหาร เสียงแฉกกรีดवादฝ่าอากาศดังหวีดแหลมเสียดประสาท ร่างครึ่งจะเข้ทั้งสองตัวถูกคมแล็กกรีดกระชากจนทั่วร่างเต็มไปด้วยแผลขาดวิน ร่างของพวกมันดิ้นกระตุกทรมนทรมาย ก่อนจะสิ้นใจตายแทบเท้าของ Mr. R หยาดเลือดที่ไหลปนกับน้ำยิ่งแดงฉานจนน่าสยดสยอง

เอเยนต์หนุ่มที่ยืนตระหง่านเหนือซากครึ่งจะเข้ยิ่งหายใจหอบหนัก เขาพยายามพ่นลมหายใจยาวๆ จากปาก ปรับอาการหายใจหอบให้ทุเลาลง

พันธรัตน์รีบตรงเข้าหา Mr. R ด้วยความเป็นห่วง

“คุณมาที่นี่ได้อย่างไรเนี่ย!”

พันธรัตน์ถามด้วยความงุนงงถึงที่สุด เพราะว่าเขาเองกว่าจะมาถึงที่นี่ได้ต้องหาทางลับแถมยังต้องแก้ปริศนาให้วุ่นวายอีก Mr. R บัดปายมือไปมา เหมือนจะบอกว่าเขาแทบไม่มีแรงจะพูด ก่อนจะชี้ไปยังท่อที่มีน้ำไหลทะลักออกมาไม่หยุด

พันธรัตน์ได้แต่ขมวดคิ้วด้วยความงุนงง ส่วน Mr. R ทั้งตัวลงนั่งหอบหายใจอยู่ข้างๆ เด็กชายพันธรัตน์เห็นว่า Mr. R เห็นอัยแทบขาดใจ จึงไม่เข้าชี้ถามอะไร ปล่อยให้เขาพักอยู่ครู่หนึ่งจนกระทั่งเอเยนต์หนุ่ม

เริ่มดีขึ้น อาการเหนื่อยหอบคลายลงไปมาก Mr. R จึงเป็นคนอธิบาย
ขึ้นมาเอง

“เกือบตาย! เกือบตาย! ผมกินน้ำจันทน์พุทราเลยตอนที่อยู่ข้าง
ล่างนั่น”

เขาพูดพลางทำท่าจะขย้ออะไรสักอย่างออกมาจากปาก เบ้าหน้า
ด้วยท่าทางพะอืดพะอม

“หลังจากที่คุณผละไป ผมก็ลงไปคลุกวงในกับพวกมันอยู่ในน้ำ
จำนวนของพวกมันมากกว่าที่คิด แถมยังมีเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ อย่างกับจะ
ไม่มีวันหมดอย่างนั้นละ”

“ไซลี ก็ที่นี่คือโรงเพาะเลี้ยง พวกมันถูกสร้างขึ้นที่นี่และส่งขึ้น
ไปด้านบน แต่ผมจัดการปิดระบบการเพาะเลี้ยงไปแล้ว”

“ที่นี่?”

Mr. R ถามหน้าตาตื่นพลางกวาดตามองไปรอบๆ ตัว หลังจาก
นั้นพันธุรัตน์จึงอธิบายรายละเอียดคร่าวๆ ให้เอเยนต์หนุ่มฟังจนเขาพอ
จะเข้าใจเรื่องราว

“ความจริงแล้วผมก็ไม่ได้คิดจะปะทะกับพวกมันยึดเยื้อนักรอ
แค่คิดจะถ่วงเวลาดึงพวกมันให้อยู่ห่างจากคุณได้มากที่สุด แต่เหตุการณ์
กลับไม่เป็นไปอย่างที่คิด พวกมันโผล่เข้ามาพัวพันไม่หยุด แถมแรง
ต้านในน้ำยังเป็นอุปสรรค ปืนไรเฟิลที่โดนน้ำแล้วก็กลายเป็นแค่แท่ง
เหล็ก ผมจึงพยายามหาทางหนี ตอนนั้นจะโผล่ขึ้นเหนือน้ำก็ทำไม่ได้
เพราะบนฝั่งก็มีพวกมันเต็มไปหมด แถมยังใช้หอกยาวซัดทะลุผิวหนัง
แทงเข้าใส่ผมถี่ยิบ ผมว่ายหนีไปสะเปะสะปะ จนกระทั่งเจอกับฝาห้อง
เหล็กใต้น้ำ เลยใช้ปลายแส้เกี่ยวดึง คิดไม่ถึงว่าจะถูกแรงดูดเข้าไปใน

ก่อนนั้น แกรมเกือบจะหมดสติไปหลายรอบ แล้วจู่ๆ ก็โผล่ออกมา วินาทีนั้นรู้แต่ว่าตัวเองกำลังลอยคว้างเหมือนกำลังจะตกจากที่สูง ผมจึงใช้เส้นลั่นเกี่ยวไปยังสิ่งแรกที่เห็น ก็คือราวกันระเบียงนี่ละ จนกระทั่งมาเจอกับคุณ คิดไม่ถึงว่าก่อนนั้นจะเชื่อมต่อกับที่นี่”

Mr. R อธิบายพร้อมกับถอนหายใจหนักแถมทำายประโยคพยายามเสยผมที่เปียกปอนให้กลับเข้าทรงเท่าที่จะเป็นไปได้

พันธรัตน์คิดวิเคราะห์ พร้อมกับวาดแผนผังคร่าวๆ ขึ้นในสมอง เด็กชายพบว่ามันมีความเป็นไปได้ที่ร่องน้ำด้านบนจะเชื่อมต่อกับที่นี่

“ผมว่าดูท่าทางคุณเองก็เจอเส้นทางมาหนักเหมือนกันนะครับ”

Mr. R มองไปยังร่างผมที่เปียกชุ่มไม่แพ้ตนเอง แกรมเสียด้ายังสกปรกมอมแมม

“หี ไม่เท่าไรหรอก ก็แค่เกือบจะไม่รอด”

เด็กชายเอ่ยแถมประชด พร้อมกับยื่นปืนที่ Mr. R เคยให้ไว้ไปตรงหน้าเอเยนต์หนุ่ม ทำให้เขาขมวดคิ้วด้วยความประหลาดใจ

“ปืนของคุณมันเกรงุกเวลาเสี่ยจนผมเกือบแย่”

Mr. R รับปืนมา กระซอกสไลด์ออกดูลำกล้องภายใน

“ท่าทางคงเกิดความชื้นจนขัดลำกล้องนะครับ แต่ปืนกระบอกนี้สามารถใช้การได้ในระดับน้ำตื้นๆ แบบนี้หมายความว่า คุณคงพกพามันไปในสภาพน้ำที่มีแรงดันเกินขีดจำกัดของมาตรฐานปืน ถึงทำให้ความชื้นเข้าไปข้างในได้ แล้วอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์อย่างอื่นของคุณล่ะครับ!?”

Mr. R ถามเพราะนึกขึ้นได้ว่าพันธรัตน์พกพาอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์หลายอย่าง อาจโดนความชื้นหรือน้ำเล่นงานได้

พันธรัตน์ยิ้มบางๆ ก่อนจะหยิบถุงพลาสติกแบบซิปล็อกที่บรรจุอุปกรณ์หลายๆ อย่างของเขาไว้ชูให้ Mr. R ดู

“ส่วนเครื่องควบคุมดาวเทียมนะหายห่วง เพราะถูกออกแบบมาให้ใช้ในสภาพสมบุกสมบัน มันกันน้ำได้ลึกประมาณห้าถึงสิบเมตร รวมถึงแรงกระแทกพอสมควร” พันธรัตน์บอกพร้อมกับหยิบเครื่องควบคุมดาวเทียมสื่อสารในกระเป๋าออกมาเปิด ไฟแสดงสถานะการทำงานของมันสว่างวาบขึ้นบนหน้าจอ แต่ข้อมูลบนหน้าจอบอกชัดเจนว่า มันหาค้นความถี่ใดๆ ที่จะติดต่อกับดาวเทียมไม่ได้เลย สำหรับพันธรัตน์แค่เพียงเครื่องควบคุมยังใช้งานได้ก็เพียงพอแล้ว ปัญหาหลังจากนี้เขาจะหาทางแก้ไข

“แล้วพวก Mr. O กับ Mr. E ละ” เด็กชายถามขึ้น

“ขาดการติดต่อกันโดยสิ้นเชิงครับ แคมเครื่องสื่อสารของพวกมันเป็นแบบนี้ไปเสียแล้วละ”

Mr. R บอก พร้อมกับถอดเครื่องสื่อสารขนาดเล็กที่ใส่ไว้ที่ใบหูออกมา คีบไว้ด้วยนิ้วชี้และนิ้วโป้ง เครื่องสื่อสารอมน้ำจันทน์ชุ่มชื้นหอมหวาน

“บอกตามตรงนะ ผมคิดว่าสถานการณ์ตอนนี้ก็ยังไม่ดีขึ้นสักเท่าไร เพราะผมแทบไม่รู้รายละเอียดแน่ชัดเกี่ยวกับสถานที่นี้ แต่ที่เสี่ยงลงมาเพราะมันเป็นทางเดียวที่จะมุ่งหน้าต่อไปได้ และผมยังรู้สึกว่าคุณชิรญาต้องอยู่ที่นี้”

Mr. R ที่นั่งอยู่กับพื้นเหลี่ยมมองรอบๆ ก่อนจะเอ่ยขึ้น

“ผมว่าก็มีโอกาสเป็นไปได้ แต่ปัญหาก็คือทำไมไอ้โรคจิตนั้นถึงสร้างสถานที่ใหญ่โตแบบนี้ไว้ ผมคิดว่าบางทีรัฐบาลเงาพวกอื่นอาจ

จะยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีที่แบบนี้อยู่ ยังมีเรื่องที่มีมันจับดอกเตอร์อชิรญามาอีก เหมือนมันกังวลในเรื่องที่เธอรู้ หรือไม่ก็อยากได้ข้อมูลที่มีอยู่”

คำพูดของ Mr. R ทำให้พันธุรัตน์นั่งคิด เขาวิเคราะห์พร้อมกับพูดออกมา

“เรื่องที่อชิรญา...เป็นไปได้ว่าเกี่ยวข้องกับความลับของภาพมรณะ”

พันธุรัตน์พูดพร้อมกับหันมาสบตากับเอเยนต์หนุ่ม เด็กชายเอี่ยมมือไปสัมผัส Flash Drive ในกระเป๋า ที่เข่าบันทึกข้อมูลสำคัญไว้ในแนวตาปรากฏอาการลังเลว่าจะบอกข้อมูลที่รู้มาให้ Mr. R รู้ดีหรือไม่ ในที่สุดพันธุรัตน์ก็ตัดสินใจเก็บความลับไว้ เพราะไม่มั่นใจว่าถ้าบอกไปจะเกิดผลกระทบตามมาอย่างน้อยแค่ไหน

“ตอนนี้ผมว่าเราน่าจะทำตามแผนเดิม กลับไปยังจุดนัดพบเพื่อประเมินเหตุการณ์”

Mr. R เอ่ยพร้อมกับลุกขึ้น แต่พันธุรัตน์กลับออกความเห็นค้านในที่นี้

“ไม่มีประโยชน์ ตอนนี้เราถลาลึกเกินไปแล้ว ถ้ากลับออกไปก็เท่ากับทุกอย่างล้มเหลว แล้วอีกอย่าง เราก็ไม่เหลือทางให้กลับแล้วด้วย ไหนยังมีเรื่องความปลอดภัยของอชิรญาอีก ถ้าหากเราเสียเวลามากกว่านี้เธอคงแย่แน่”

เด็กชายพูดก่อนจะมองไปยังแผ่นกั้นเหล็กขนาดใหญ่ ขณะที่ Mr. R กำลังเดินไปมา ใช้หลังมือเคาะลงไปบนแผ่นกั้นเหล็กเพื่อหวังวัดความหนาของมัน

“ไอ้แผ่นเหล็กนี้เครื่องยิงกระสุนหัวระเบิดก็ไม่แน่ว่าจะเจาะทะลุได้

แล้วคุณจะทำยังไงต่อไป มุ่งหน้าต่อไป คุณก็บอกเองนี่ว่าเราแทบไม่รู้
เหนือรู้ได้เลยนะ จะให้ไปแบบสุ่มเอาหรือไง”

คำพูดของ Mr. R ทำให้รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ผลิขึ้นซ้ำๆ บนมุมปาก
ของเด็กชายตัวผอม

“ตอนนี้เรายังไม่รู้ก็จริง แต่ต่อไปก็ไม่แน่...”

เด็กชายพูดทั้งทำยชว่นสงสัยก่อนจะเดินนำ Mr. R กลับสู่ทาง
เดินยาวที่เต็มไปด้วยหลอดเพาะเลี้ยงเรียงรายสองฟากฝั่ง เอเยนต์หนุ่ม
แสยะหน้าอย่างเชิดชยาดกับพวกมัน ถึงพวกมันจะถูกดองเป็นศพคา
อยู่ในหลอดเพาะเลี้ยงไปแล้ว

พันธุรัตน์กลับไปยังคอมพิวเตอร์ที่เคยใช้ดึงข้อมูล เขาเสียบ
Flash Drive เปิดโปรแกรมเจาะระบบออกมาใช้งาน เด็กชายจำได้ว่า
ตอนที่เขากำลังรีบร้อนเจาะเข้าสู่ฐานข้อมูล ในระบบฐานข้อมูลปรากฏ
ข้อมูลบางอย่างผ่านตาเขาไป มันเป็นข้อมูลเกี่ยวกับอุปกรณ์การส่ง
คลื่นความถี่ แต่ในขณะนั้นอันตรายกำลังประชิดเข้าใส่จึงทำให้
เด็กชายไม่มีเวลาใส่ใจในรายละเอียด

แต่จากการสันนิษฐาน พันธุรัตน์คิดว่าข้อมูลในส่วนนี้อาจจะมี
ประโยชน์ ขณะที่นิ้วของพันธุรัตน์พรมลงไปบนคีย์บอร์ดเร็วระรัว
เด็กชายเจาะผ่านการป้องกันหลายๆ ชั้นเข้าไป มีข้อมูลในหลายส่วน
ปรากฏขึ้น แต่พันธุรัตน์กลับจงใจหลีกเลี่ยงการเรียกข้อมูลในส่วนที่
อาจจะเกี่ยวกับเด็กทารกชายที่ถูกอ่านแผนที่พันธุกรรม เพราะ Mr. R
กำลังมองอยู่ห่างๆ

নয়น้ำตาลสีน้ำตาลสดประกายวูบ เมื่อข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องส่ง
คลื่นความถี่ในรูปแบบการสกัดกั้นปรากฏขึ้น

“นี่ไง เป็นเพราะมันจริงๆ!” เขาเอ่ยพลางหันไปสบตากับ Mr. R ที่อยู่ใกล้ๆ

“มันเป็นเครื่องส่งคลื่นความถี่ในลักษณะของการสັกดักัน ทำให้อุปกรณ์สื่อสารไร้สายและคลื่นวิทยุถูกรบกวนจนใช้งานไม่ได้ คิดว่ามันคงส่งคลื่นแทรกแซงออกไปเป็นรัศมีหลายร้อยกิโลเมตรทั่วเมโทรซูปาร์ก ดาวเทียมของผมใช้งานไม่ได้ก็เป็นเพราะมันนี่ละ”

Mr. R ขยับเข้ามาใกล้ กวาดตาอ่านข้อมูลรายละเอียดที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอ ก่อนจะหันมาสบตากับพันธรัตน์อย่างรู้ความหมาย

“เราก็กู้เครื่องนี้ซะแล้วใช้ดาวเทียมค้นหาตำแหน่งของอริญา!”

ทันทีที่สิ้นประโยคของ Mr. R พันธรัตน์ก็ลัดถอนหายใจหนัก

“ถ้ามันง่ายขนาดนั้นก็คงดี เครื่องคอมพิวเตอร์ตัวนี้ใช้ควบคุมระบบการเพาะเลี้ยงพวกตัวประหลาดเท่านั้น ข้อมูลในส่วนอื่นๆ ผมเจาะมาจากระบบส่วนกลาง ทำได้เพียงดึงข้อมูลพื้นฐาน แต่ไม่สามารถเชื่อมต่อเข้าไปควบคุมระบบในส่วนอื่นๆ ได้ ระบบการควบคุมในแต่ละส่วนถูกวางแยกออกจากกันเป็นเอกเทศ ไม่อย่างนั้นผมคงเจาะระบบเข้าไปควบคุมให้แมงก้นเหล็กเปิดขึ้นแล้ว”

“ถ้าอย่างนั้นแค่ข้อมูลพื้นฐานจะมีประโยชน์อะไร ในเมื่อควบคุมไม่ได้”

“มีสิ เพราะมันทำให้เรารู้ว่าไอ้เครื่องนั้นตั้งอยู่ที่ไหน แถมผมยังดึงเอาแผนผังคร่าวๆ ของสถานที่แห่งนี้ออกมาได้ด้วย”

พันธรัตน์บอก ขณะนั้นตาสีน้ำตาลสาดประกายเจ้าเล่ห์ ทำให้ Mr. R เข้าใจเจตนาของเด็กชายได้ทันที เอเยนต์หนุ่มตอบรับด้วยรอยยิ้มมุมปาก หลังจากขอให้พันธรัตน์คัดลอกและจดจำแผนผังที่ตั้งของ

เครื่องกระจายคลื่นความถี่รวมถึงรายละเอียดอื่นๆ ที่จำเป็น คนทั้งคู่จึง
มุ่งหน้าเข้าสู่ส่วนลึกของฐานทดลองตามข้อมูลในแผนผังทันที

ข้อเสนอ

ลมราตรีพลิวพัดกรีดไล้ออดหญ้าเขียวบนทุ่งกว้างเอนไหว
ส่ายไปมา เป็นภาพที่ดูสงบรื่นรมย์ ทว่าต่างกับอารมณ์ความรู้สึกของ
เอเยนต์ทั้งสามที่กำลังเผชิญหน้ากับตัววิปริตอันตราย พวกเขาทั้งหมด
รู้สึกรู้ว่าสายลมยามดึกแหลมคมราวกับใบมีดที่กรีดเฉือนผิวหนัง
เสียมากกว่า

ในสภาวะเผชิญหน้ากับสิ่งอันตรายทำให้พวกเขาจำเป็นต้อง
เร่งรีบประสาทมัมผัสจนถึงขีดสูงสุด นัยน์ตาสีม่วงที่มีอำนาจคุกคาม
สะกดไม่ใช่ปัญหาอีกต่อไป เมื่อพวกเขาตีเมียขององค์กร แต่ปัญหา
สำคัญคือระยะเวลาที่ตัวยาคจะทำงานต่อด้านได้ หากการปะทะต้อง
ใช้เวลามากเกินไป ผลลัพธ์สุดท้ายที่ออกมาคงไม่อาจจะคาดเดา!

“ดูท่าทางเครียดกันมากเลยนะครับ”

เจ้าของนัยน์ตาสีม่วงเอ๋ยเรียบเฉย แต่คนทั้งหมดกลับรู้สึกได้ถึง
ความเย็นยะเยิบแผ่บางที่พยายามแทรกซอนเข้าสู่ร่าง

Mr. Z ที่โดนความแค้นเผาไหม้จนแทบบ้า ทำท่าจะพุ่งถลาเข้า
ไส้มัน แต่ Mr. O ที่ยืนอยู่ข้างๆ คิวัวแขนของชายหนุ่มเอาไว้ เขาส่าย
หน้าช้าๆ เป็นเชิงห้าม เมื่อ Mr. Z เห็นสภาพที่เต็มไปด้วยบาดแผล
ของ Mr. O ทำให้เขาเข้าใจได้ทันทีว่าการนุ่มน้ำมพุ่งเข้าไส้ย่อมไม่ใช่
ทางที่ถูก

“อย่ามองผมแบบนั้นสิ เป็นเพราะความไม่รู้จักประมาณตัวของ
พวกคุณเองที่ทำให้มีสภาพแบบนี้”

สิ่งที่ตามมาคืออาการเย้ยหยันที่ปรากฏในดวงตาสีม่วง

Mr. Z คำรามดูร้าย ความอดกลั้นขาดสะบั้นลง เขากะชาก
สไลด์ปืนในมือจนกลไกโลหะขัดกระทบกันเสียงดังแกร๊ก บังบอกเจตนา
เช่นฆ่าชัดเจน ชายหนุ่มเลี้ยงปืนใส่ศีรษะของชายวิบริต เสียงปืนคำราม
ลั่นดังขึ้นขณะที่ประกายไฟพุ่งวาบ กระสุนหัวระเบิดถูกส่งออกจาก
ลำกล้องพุ่งเข้าใส่ใบหน้าชาวชืดอย่างแม่นยำ!

ร่างวิบริตเซโอนเอนไปตามแรงปะทะ ส่วนศีรษะของมันปรากฏ
เพลิงแดงฉานไหมลุกพร้อมควันขาวโขมง หลังจากเปลวเพลิงสงบลง
ภาพที่ปรากฏต่อมาคือใบหน้าสยดสยอง ผิวหน้าของมันถูกความร้อน
เผาพองจนเบี้ยวบิด ผิวหน้าชาวชืดถูกฉีกกระชากจนขาดเหวอะหะ
อาบเลือดแดงสด เผยให้เห็นชั้นกล้ามเนื้อใต้ผิวหน้าเป็นริ้วๆ กำลังเต้น
กระตุก ริมฝีปากซ้ายฉีกขาดถึงใบหูจนเห็นถึงฟันกรามและกะโหลก
ชาวโพลนที่ไผล่ออกมาจากชั้นผิวบริเวณขมับ

ทว่ามันกำลังยิ้ม! เป็นรอยยิ้มที่แสดงอาการทหรหรรษ์เหมือน

กำลังเสพรับความสุขเหลือประมาณ!

หลังจากนั้นเพียงไม่กี่วินาที ผิวหน้าที่ไหม้พองชาตวันของมัน เริ่มคืนสภาพ แผลบนปากที่ฉีกกว้างถึงใบหูค่อยๆ สมานตัวเข้ามา ในที่สุดใบหน้าขาวซีดไร้ร่องรอยซีดช่วนก็กลับคืนมา

“ผมว่ามันก็ เอ่อ สนุกดีนะครับ” พอร์มาลีนพูดพลางแเสะยิ้ม นัยน์ตาสีม่วงสาดประกายเย้ยหยันหนักกว่าเดิม

“ไอ้!”

Mr. Z ตะคอกด้วยน้ำเสียงอาฆาต เขายกปืนขึ้นเล็งใส่มันอีก แต่คราวนี้ Mr. O ที่อยู่ด้านหลังคว้าแขนเขาไว้ทัน

“คุณก็เห็นแล้วว่ามันไม่มีประโยชน์!”

“อ้อ รู้จักประมาณตนขึ้นมาแล้วหรือครับ”

ไอ้โรคจิตพูดแทรกขึ้นมา ทำเอา Mr. O หันไปสาดประกายตา อ้ามhitใส่มัน แต่เอเยนต์หนุ่มก็สามารถระงับโทสะที่ลุกโหมได้ทัน

“มีอะไรจะพละ่่ามกรี๊บบๆ เข้า เพราะชีวิตวิปริตของแกเหลือเวลาไม่มากแล้ว!”

Mr. O ตะคอกใส่หน้าพอร์มาลีน แต่มันกลับเผยรอยยิ้มเย็นเยือกไม่สะทกสะท้าน

“ก็ไม่มีอะไรมาก ผมแค่...ต้องการยื่นข้อเสนอ”

“ข้อเสนอบ้าอะไรของแก!”

เป็น Mr. Z ที่อารมณ์กำลังเดือดพล่านมากที่สุดตะคอกออกมา เขาเพิ่งคืนสติจึงยังไม่รู้ว่ามีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นบ้างขณะที่ตนเอง สลบไป

“สงบใจฟังบ้าง แล้วคุณจะได้รู้อะไรมากขึ้น จริงอยู่ที่ผมทำเรื่อง

เลวร้ายกับพวกคุณ การใช้ให้เอเจนต์ขององค์กรคุณที่ติดอยู่ในอำนาจควบคุมของผม ลักพาตัวเจ้าหน้าที่ของพวกคุณมาคือการประกาศเจตนาเป็นศัตรูกับพวกคุณอย่างชัดเจน แต่พวกคุณก็สามารถตามมาจนถึงที่นี่ นั่นแสดงว่าศักยภาพของพวกคุณอยู่เหนือกว่าที่ผมประเมิน จึงทำให้ผมสนใจ ถ้าคุณยอมรับข้อเสนอ ผมจะส่งคนของคุณคืนให้โดยไร้รอยขีดข่วน และขอยืนยันว่า ผมยังไม่ได้ข้อมูลที่ต้องการจากคนของคุณ”

“พล่ามบ้าอะไรของแกวะ! แกจับคนของพวกเรามา แต่จู่ๆ ก็บอกว่าจะปล่อยตัวคืนให้เฉยๆ เนี่ยนะ แล้วยังมีเรื่องข้อเสนอบ้าอะไรนั่นอีก”

Mr. O ที่อารมณ์เริ่มเดือดระอุเป็นคนพูดขึ้น ทำให้อรอยยิ้มเย็นเยือกบนมุมปากของฟอร์มาลีนผลึกว่างขึ้นอย่างช้าๆ

“ข้อเสนอของผมเรียบง่าย จุดกำเนิดของพวกคุณทุกคนที่ยืนอยู่ต่อหน้าผมตรงนี้มาจากตรงไหน ทุกวินาทีนี้ใครคือศัตรูแท้จริงของคุณ ผมเข้าใจดีว่าที่ผมและพวกคุณเป็นศัตรูกันก็เพราะผมเองมีส่วนข้องเกี่ยวกับรัฐบาลเงา ทำให้เรายืนกันอยู่คนละฝ่าย แต่...ต่อไปนี่ผมจะเป็นเอกเทศ ผมจะแยกตัวไม่เกี่ยวข้องกับรัฐบาลเงาอีกต่อไป ผมก็แค่ต้องการทำงานวิจัย ต้องการรังสรรค์ความคิดของตนเองให้เป็นจริง ต่อไปนี่ขอให้เชี่ยวชาญของพวกคุณเลี้ยงไปยังจุดเดียว และแน่นอนว่าผมเองก็จะใช้เชี่ยวชาญของผมเลี้ยงไปยังจุดเดียวกับพวกคุณ เป็นไง? ข้อเสนอของผมง่ายๆ ใช่มั้ยล่ะ”

ประโยคของฟอร์มาลีนทำให้อาการตะลึงงันงงปรากฏในแวดตาของเอเจนต์ทั้งสาม พวกเขาสบตากันด้วยความประหลาดใจ เพราะ

ไม่ว่าจะคิดคำนวณกี่ขั้นตอนนี้ก็คาดไม่ถึงมาก่อนว่าไอ้วิปริตอย่างฟอร์มาลีนจะขอสงบศึก ข้ามันยังคิดจะตั้งตัวเป็นศัตรูกับรัฐบาลเงา!

“นอกจากวิปริตแล้วยังสมองฝ่อด้วยรีไร้ง แก่คิดเหวอว่าพวกเรา จะยอมร่วมมือกับตัวอุบาทว์อย่างแกนะ ถ้าเรายอมรับข้อเสนออีกเท่ากับ ยอมรับว่าพวกเราวิปริตแบบแก สิ่งที่เราทำมันอยู่นอกเหนือจริยธรรม หรือสามัญสำนึกของมนุษย์ด้วยซ้ำ!”

Mr. Z ตะคอกใส่หน้ามัน เขายังจำสภาพของมนุษย์ที่ถูกมัน ทำการทดลองได้ มันทำได้แม้กระทั่งหันร่างกายมนุษย์ เอาชิ้นส่วน ต่างๆ จากร่างกายมนุษย์หลายๆ คนมาประกอบเข้าด้วยกันเป็นร่าง เดียว และยังมีเรื่องวิปริตอีกหลายอย่างที่มันทำ สำหรับ Mr. Z สิ่ง เหล่านั้นมันชั่วช้าเกินที่เขาจะรับไหว

“เพื่อวิพากษ์การ การค้นคว้าและทดลองในเบื่องลึกลับคือสิ่งจำเป็น”
ฟอร์มาลีนตอบเสียงเรียบไม่มีอาการสำนึกเสียใจสักนิดในแววตา ทำทางไม่สำนึกผิดของมันยิ่งชัดตา Mr. Z จนใบหน้าชายหนุ่มบิด เกร็งเกรี้ยวกราด แน่นอนว่าความรู้สึกลึกซึ้งของเอเยนต์ทั้งสามที่เกิดขึ้น หลังจากรับรู้ข้อเสนอของชายวิปริตคือความระแวงไม่ไว้ใจ

“พวกเราเองไม่มีสิทธิ์ที่จะมาตัดตัดสินใจยอมรับหรือไม่ยอมรับ ข้อเสนอของแก และที่สำคัญพวกเราไม่เคยคิดจะไว้ใจตัววิปริตอย่าง แก่สักนิดเดียว แก่จะใช้อะไรมาเป็นเครื่องยืนยันว่าแกจะไม่แวงกัด พวกเราลับหลัง”

นัยน์ตาสีม่วงหรือลางอย่างคิดวิเคราะห์ขณะมองมายังเอเยนต์ทั้ง สาม

“เครื่องยืนยัน? ถ้าคุณต้องการของแบบนั้นละก็ผมคงจนปัญญา

แน่ แต่ถ้าการแสดงความจริงใจในขั้นต้นก็คงพอจะทำได้”

ชายวิปริตบอก ก่อนจะยกมือชี้ไปด้านซ้ายของตน ทิศทางที่นิ้วมือชี้ตรงไป มีเพียงความเว้งว้างของทุ่งหญ้ายามราตรี ด้วยสายตาของเอเยนต์ทั้งสามที่แม้ว่าจะแหลมคมเกินขีดจำกัดของมนุษย์ปกติ แต่ก็ไม่พบเห็นสิ่งมีชีวิตหรือวัตถุอื่นใดเลย นอกจากยอดหญ้าบานทุ่งกว้างที่กำลังเอนไหวไปตามลม

“ทำบ้าอะไรของแกอีก!?”

Mr. Z พูดขึ้น นัยน์ตาสีเขียวถลึงมองฟอรัมลินอย่างเกรี้ยวกราด เพราะเขาคิดว่ามันกำลังเล่นบ้าๆ บั่นหัวพวกเขาอยู่

“ไม่แปลกหรอกที่คุณจะมองไม่เห็น เพราะแม้แต่ผมเองก็ไม่เห็น เพียงแต่สัมผัสได้ คนที่พรางตัวรอดพ้นสายตาพวกคุณและผมไปได้ คงไม่มีใครนอกจาก...”

ฟอรัมลินยังพุดไม่ทันสิ้นประโยคด้วยซ้ำไป เอเยนต์ทั้งหมดที่ยืนอยู่ตรงนั้นพลันรู้สึกได้ถึงสัมผัสสังหารที่พุ่งเข้าใส่อย่างรวดเร็ว เป็นความรวดเร็วที่ทำให้เพียงแค่รับสัมผัส มันรวดเร็วจนร่างกายไม่ทันที่จะขยับเคลื่อนเพื่อหลบเลี่ยง

ภาพที่เกิดขึ้นต่อหน้าเอเยนต์ทั้งหมดคือศีรษะของฟอรัมลินถูกอะไรสักอย่างกระแทกทะลวงจนเอนสะบัด ร่างของมันเอียงโคลงไปด้านข้างจนแทบล้มคว่ำ หยาดเลือดแดงสดกระเซ็นออกมาจากขมับข้างซ้ายของมัน พร่างพรมลงบนพื้นหญ้าเขียว

แต่ผลลัพธ์ก็เหมือนเดิม มันค่อยๆ พยุงร่างขึ้นยืนตรงแต่มือก็ยังคงชี้ไปยังทิศทางเดิม แผลทะลุเป็นรูกว้างบริเวณขมับซ้าย ค่อยๆ ปิดสมาน หัวกระสุนยาวถูกดันออกมาจากขมับร่วงลงพื้น

“อืม...ก็นี่ละที่ผมอยากจะบอก” มันตรงด่ำๆ ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยเหมือนไม่รู้สึกละอะไร

ตอนนี้เอเจนต์ทั้งหมดเข้าใจได้ในทันที มีใครสักคนแอบซุ่มซ่อนอยู่บริเวณนี้และลอบยิงฟอร์มาลีนด้วยปืนไรเฟิล พวกเขาโดยตรงไปยังทิศทางของกระสุนที่พุ่งมาเมื่อครู่ แต่ยังคงพบเพียงความว่างเปล่า Mr. Z เป็นคนแรกที่สามารถเข้าใจเหตุการณ์ได้รวดเร็วที่สุด เมื่อเห็นหัวกระสุนบนพื้นหญ้า

“เป็นมัน!”

เขาเอ่ยขึ้น ท่ามกลางความสงสัยของเอเจนต์ที่เหลือซึ่งกำลังมองหาต้นตอของกระสุนที่พุ่งผ่าความมืดมา ทันใดนั้นนัยน์ตาของพวกเขาพลันเบิกกว้างเมื่อท่งโล่งว่างเมื่อครู่ปรากฏเงาร่างๆ ขึ้นราวกับว่าร่างนั้นหลุดโผล่ขึ้นมาจากมิติอื่น ลักษณะของการปรากฏตัวทำให้พวกเขาเข้าใจได้ทันที

“ไซยาไนต์!”

Mr. O โพล่งออกมา ขณะที่เขากำลังมองร่างของมันปรากฏขึ้นจนชัดเจน

“อ้อ...ดูเหมือนคราวนี้จะมีตัวยุ่งยากโผล่มา เป็นยังไงครับ? การแสดงความจริงใจในขั้นต้นของผม ไม่แน่ว่าถ้าผมไม่บอกออกไป พวกคุณไม่คนใดก็คนหนึ่งคงนอนจมกองเลือดไปแล้ว”

ไร้คำเสวนาจากเอเจนต์ทั้งสามคนกับฟอร์มาลีน ความสนใจของพวกเขาถูกดึงไปยังร่างที่ปรากฏขึ้นมาอย่างไม่คาดคิด Mr. Z เป็นคนที่ถูกดึงความสนใจไปมากที่สุด เท่าที่เขาคำนวณระยะ ไซยาไนต์อยู่ห่างจากพวกเขาเกินกว่าสองร้อยเมตร แต่ด้วยสายตาที่อยู่เหนือความ

สามารถของมนุษย์ปกติทำให้เขามองเห็นมัน แต่ก็ เป็นภาพที่เล็ก เลื่อนราง ทว่าสิ่งที่ เป็นเครื่องยืนยันว่า มันคือ ไชยาไนต์ก็คือฝีมือการ ลั่นไกสังหารที่แม่นยำสุดยอด

ในระยษขนาดนี้มีอัตราผันแปรซับซ้อน แต่มันกลับสามารถลั่น กระสุนทะเลชุขมับของฟอร์มาลีนได้อย่างแม่นยำ ถึงจะเป็นตัว Mr. Z เอง ก็ยังไม่มั่นใจว่าจะทำได้ถ้าหากไม่มีความชำนาญอาวุธที่ใช้เพียงพอ Mr. Z รู้จักไชยาไนต์ในแง่ลึกดีกว่าใคร เขาจึงมั่นใจว่าไม่มีทางเป็นใคร ได้แน่นอนจากมัน

ร่างที่ปรากฏขึ้นอย่างไม่คาดฝันเดินใกล้เข้ามา Mr. Z สังเกตว่า ร่างนั้นลดปืนไรเฟิลลงข้างลำตัวโดยไม่ได้ประทับเล็ง ในที่สุดร่างนั้น ก็เดินเข้ามาอยู่ในระยะที่ทุกคนมองเห็นได้อย่างชัดเจน

ด้วยรูปร่างท่าทางและชุดที่สวมใส่ ทำให้รู้ได้เลยว่าร่างนั้นคือ ไชยาไนต์ไม่ผิดแน่

กระสุนที่ยิงทะเลชุขมับของฟอร์มาลีนเหมือนจะใช้แทนข้อความ หรือเครื่องยืนยันที่ต้องการจะสื่อให้รู้ว่าผู้ยิงคือใคร เพราะสิ่งที่ จะยืนยัน ตัวตนความเป็นไชยาไนต์ได้แท้จริงคือฝีมือ แต่เหนืออื่นใดคือเหตุผล ข้อไหนที่ทำให้ร่างซึ่งสามารถซ่อนตัวรอดพ้นสายตาของพวกเขาได้ ปรากฏขึ้น ถึงแม้ฟอร์มาลีนจะจับสัมผัสผลการมีอยู่ของไชยาไนต์ได้ แต่ก็ รู้เพียงทิศทางคร่าวๆ เท่านั้น

ทันใดนั้นอาการตื่นตระหนกพลันปรากฏชัดบนใบหน้าของ ฟอร์มาลีน มันกำลังลู่บริเวณขมับที่ถูกยิงทะเลชุเมื่อครู่ ในวินาทีนั้น เอเยนต์ทั้งสามก็รู้ได้ในทันที บริเวณขมับของฟอร์มาลีนปรากฏรอย แผลเป็นเล็กๆ ที่เกิดจากพลังทำลายของกระสุนที่ไชยาไนต์ยิงทะลวง

นมัมของมัน

ถึงแม้จะเป็นรอยแผลเล็กๆ แต่ก็สร้างควาหวาดหวั่นให้ฟอร์มาลีน เพราะที่ผ่านมามีว่าจะถูกจู่โจมอย่างร้ายแรงแค่ไหน ร่างกายของมันจะกลับคืนสู่สภาพเดิมโดยไร้รอยขีดข่วน

แต่คราวนี้การโจมตีของไซยาไนด์กลับทิ้งรอยแผลเล็กๆ ไว้บนนมัมมัน ถึงจะเป็นเพียงบาดแผลเล็กๆ แต่กลับสร้างความตื่นตระหนกให้ชายวิปลาส

ขณะเดียวกันไซยาไนด์ก็เดินเข้ามาใกล้กับกลุ่มของเอเยนต์ทั้งสามในระยะห่างแค่ไม่กี่สิบลเมตร

“กระสุนเคลือบสารต่อต้านการคืนสภาพในระดับเซลล์และยีนของขวัญ...จากเบื้องบน”

เสียงแหบพร่าดังมาจากใต้หน้ากาก ขณะที่นัยน์ตาแดงสดราวกับนัยน์ตามัจจุราช สาดประกายวูบไหวในความมืด แสดงชัดว่าถึงแม้จะถือปืนยาวไว้โดยไม่ได้ประทับเล็ง แต่ไซยาไนด์ก็ไม่ได้คลายความระวัง นัยน์ตาลีเกททรอนิกส์ที่จับเป้าสังหารของมันกำลังทำงานอย่างละเอียดถี่ถ้วนถี่พร้อมรับกับเหตุการณ์พลิกผัน หากมีเหตุการณ์ผิดปกติ นัยน์ตาของมันจะจับเป้าหมายในฉับพลันทำให้การลั่นไกสังหารไม่มีทางพลาด

ตอนนี้เอเยนต์ทั้งสองคนต่างหันมาสบตากับ Mr. Z ต้องการขอความเห็นจากเขา

“ใช่ เป็นมันจริงๆ...ไซยาไนด์”

ถึงรายละเอียดอื่นๆ จะบ่งชัด แต่สิ่งที่ Mr. Z มั่นใจว่าสามารถยืนยันตัวตนของไซยาไนด์มากที่สุดก็คือน้ำเสียง ชีวิตชีวิตนี้เขาไม่เคยลืม

น้ำเสียงของมัน

ใบหน้าของฟอร์มาลีนบิดกระตุก รอยยิ้มเย็นเยือกอย่าง
ผู้เหนือกว่าที่เคยมีบนริมฝีปากหายไป นัยน์ตาวิปลาสเต็มไปด้วย
ประกายคลั่งอำมหิตมองเขม็งไปยังร่างไซยาไนต์

“ของขวัญจากเบื้องบน? หมายความว่ายังไง?”

ฟอร์มาลีนเอ่ยถามด้วยเสียงเยือกเย็น ใบหน้ากระตุกจนแทบ
เบี้ยวบิด ขณะที่มีมวลอากาศสีนํ้าตาลเสียดแทรกด้วยความเย็นสยของ
เอเยนต์ทั้งสามรู้สึกได้ว่ามวลอากาศหนักอึ้งขึ้นจนหายใจลำบาก เพียง
แค่ลมหอบเล็กๆ ที่พัดเสียดผ่านร่างกาย ยังรู้สึกเจ็บแปลบราวกับถูก
ใบมีดคมกริบกรีดผ่านผิว ถ้าไม่มีตัวยาจากองค์กรพวกเขาคงถูกคลื่น
วิปลาสหลอนประสาทไปแล้ว

สัมผัสวิปลาสที่รุนแรงสาหัสบอกถึงอารมณ์ของฟอร์มาลีนที่
กำลังเดือดระอุ!

เอเยนต์ทั้งหมดมองไปยังไซนาไนต์ด้วยความสงสัย เพราะมัน
เองก็ยังยืนนิ่งตระหง่าน แทบจะไม่มีอาการถูกกดดันด้วยสัมผัสวิปลาส

“ของขวัญจากเบื้องบน สำหรับพวกนอกคอก”

ไซยาไนต์ตอบเสียงเรียบเฉย Mr. Z เป็นคนแรกที่ยังรู้สึกได้ถึงความ
เปลี่ยนแปลงบางอย่างที่แทรกอยู่ในลักษณะการพูดของมัน ในเสียง
แหบพร่ามันหนักแน่น ไร้อาการคลุ้มคลั่งแสดงถึงความมุ่งมั่นกับสิ่งที่
มันกำลังจะลงมือทำ ในสายตาของ Mr. Z แล้วเขารู้สึกว่าไซยาไนต์
ที่อยู่ต่อหน้าเขาขณะนี้ ดูสงบเยือกเย็นและแหลมคมขึ้น

“คงจะจำบทเรียนจากคราวก่อนได้ ถึงยิ่งหวาดระแวง กลัวไป
ทุกอย่าง บุคคลที่โดนสงสัยเพียงน้อยนิด ถ้าไม่มั่นใจก็ทำลายทิ้ง ดีกว่า

เสียงปลอ่ยให้มาแว้งกัตนเอง ที ใ้พวกว้วสันหลังหะ”

นัยน์ตาของฟอร์มาลีนยิ่งฉายแววแค่นิปลาสชัดเจน

“ถึงแม้เบื้องบนจะไว้ใจให้คุณทำงานสำคัญ แต่อย่าลืมนะว่ายิ่งให้ ความสำคัญก็ยิ่งหวาดระแวง ทุกจังหวะการเคลื่อนไหวของคุณอยู่ใน สายตาที่ไม่เคยไว้ใจใครของเบื้องบนตลอด จนกระทั่งยืนยันได้ว่าคุณ สร้างสถานที่แห่งนี้ขึ้น คุณสร้างกองกำลังเพื่อส่งสมอำนาจทำไม? หรือ จะบอกว่าที่นี่ก็เป็นมือเป็นเท้าของเบื้องบน?”

จบประโยคคำถามของไซยาไนด์ สิ่งที่ฟอร์มาลีนตอบกลับมา คือเสียงหัวเราะแหบโหยดังลั่นสะท้อนความนิปลาสชัดเจน

“มือเท้าขององค์กร? อย่ามาพูดให้ช้า ใครจะโง่พอที่จะทำเพื่อ มันล่ะ ใ้อองค์กรนั้นมันไม่เคยมีความไว้ใจให้ใครอยู่แล้ว สำหรับพวก มัน...ผลประโยชน์! ผลประโยชน์เท่านั้นสำคัญที่สุด ใครทำงานให้มันได้ ก็สนับสนุนส่งเสริม เมื่อไหร่ที่เห็นว่าใครเก่งเกินหน้าจนเป็นอันตราย ก็กำจัดทิ้ง แต่เอาเถอะ เพราะผมเองก็อยู่กับมันด้วยผลประโยชน์อยู่แล้ว หลายปีที่ผ่านมามีผมเองก็ตักตวงผลประโยชน์ ใช้อำนาจของมันเพื่อ ทำการทดลองได้ในหลายๆ เรื่อง ถือเสียว่าได้ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย การ ที่มีอสังหาริมทรัพย์ต่างๆ อย่างคุณปรากฏตัวขึ้นแถมยังฝากของขวัญ สุดแสนประทับใจให้ด้วย แสดงว่าเบื้องบนไม่เก็บผมไว้แน่ แต่เหตุการณ์นี้อาจจะไม่ได้ง่ายอย่างที่คิดก็ได้”

ฟอร์มาลีนบอกพร้อมๆ กับมองมายังเอเยนต์ทั้งสามคน สายตา ของมันบ่งบอกชัดเจนว่าถึงเวลาแล้วที่พวกเขาต้องเลือกฝ่าย!

เอเยนต์ทั้งสามสบตากัน ในแวตตาปรากฏอาการวิตกหนัก พวก เขารู้แน่แก่ว่าต้องเลือกที่จะเข้ากับฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง ด้วยกำลังของ

พวกเขาหากจะจัดการกับฟอร์มมาลิน ย่อมไม่อาจคาดเดาผลลัพธ์ได้ว่า จะออกมาแบบไหน แต่ตอนนี้ไฮยาไนต์กลับปรากฏตัวขึ้นพร้อมกระสุน ที่มีโอกาสจะดับชีวิตวิปริตของฟอร์มมาลิน แต่ถ้าหากร่วมมือกับฟอร์มมาลิน จัดการกับไฮยาไนต์ยิ่งง่ายกว่า แต่พวกเขาระแวงความวิปริตของมัน ไม่รู้ว่าจะหันกลับมาแวงกัดพวกตนเมื่อไหร่ หรือเลวร้ายที่สุดมันอาจจะ จัดการกับพวกเขาทันทีต่อจากไฮยาไนต์

อาการเครียดวิตกกังวลชัดเจนใบหน้าของเอเยนต์ทั้งสาม พวกเขากำลังยืนอยู่บนทางแยกที่อาจนำไปสู่ความสำเร็จหรือนำพามาซึ่ง หายนะที่ส่งผลกระทบเป็นวงกว้าง

Mr. Z มองไปยังใบหน้าไฮยาไนต์ เขาอยากที่จะเห็นสีหน้าได้หน้า กากของชายที่ถูกอดีตผูกมัดคนนี้ ถึงแม้ใบหน้านั้นจะนำหาวดกแล้ว เขา อยากจะรับรู้และเห็นแววตาของคนที่เคยเรียกได้ว่าเคารพเทิดทูนเขา มากที่สุด

“สำหรับผมการตัดสินใจของพวกคุณไม่ได้มีผลกระทบอะไรทั้งนั้น ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น สิ่งที่ผมจะทำมันก็เรียกได้เพียงอย่างเดียวว่า ‘หน้าที่’ ต่อให้ต้องตายลงตรงนี้ ไม่ว่าจะด้วยฝีมือใครผมก็ถือว่าได้ทำ ‘หน้าที่’ แล้ว”

ใบหน้าได้หน้ากากหันมา นัยน์ตาสีแดงสดเพียงข้างเดียวสบกับ นัยน์ตาสีเขียวมรกตของ Mr. Z ถึงแม้นัยน์ตาสีแดงสดที่กำลังมองมา จะเป็นเพียงนัยน์ตาลีเล็กทรอนิกส์ ไร้แววของควมมีชีวิต แต่ Mr. Z กลับสัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่างในดวงตาข้างนั้น อะไรบางอย่างที่ บ่งบอกว่าคำพูดของไฮยาไนต์ไม่ได้เจือด้วยคำโกหกแม้แต่คำเดียว

ไร้คำตอบกลับใดๆ จาก Mr. Z เขาเพียงก้มหน้าลง บนมุมปาก

ปรากฏรอยยิ้มบางๆ ชายตรงหน้าเขาที่เคยเป็นปีศาจคลั่งล้างแค้น กำลังเปลี่ยนแปลงไป ไช้ตรวนแห่งอดีตที่ยึดติดชายคนนี้ก็กำลังกร่อนผุไปอย่างช้าๆ

“หน้าที่ หน้าที่ หน้าที่ เฮ้อ...บางทีก็เหนื่อยหน่ายแต่ก็เลี้ยงไม่ได้ จริงสินะ หี”

Mr. Z พึมพำกับตัวเองเบาๆ แต่เอเยนต์ทั้งสองคนก็ได้ยิน พวกเขามองมายังชายวัยนี้ตาสีมรกตพลางขมวดคิ้วด้วยความสงสัย

วัยนี้ตาสีมรกตที่ปรากฏร่องรอยแห่งการหวนรำลึกพลันจางหาย สิ่งที่ฉายชัดเข้ามาแทนคือความแหลมคมอำมหิต Mr. Z เงยหน้าขึ้นฉับพลันโดยไม่ต้องมีคำพูดใดๆ สิ่งที่เขาใช้แทนคำตอบคือปากกระบอกปืนที่จ่อเล็งไปยังศีรษะของฟอร์มาลีน!

ต่อให้การตัดสินใจครั้งนี้จะผิดพลาด ต่อให้ทุกอย่างจะเลวร้าย หรือเขาต้องกลายเป็นศพ แต่ด้วยสัญชาตญาณในร่างของ Mr. Z กำลังบอกเขาว่าหากไม่ตัดสินใจทำแบบนี้เขาจะเสียใจไปตลอดชีวิต!

เอเยนต์ที่เหลืออีกสองคนยิ้มบางๆ ที่มุมปากแสดงการยอมรับ เหมือนกับคาดเดาไว้ล่วงหน้าแล้วว่าเหตุการณ์จะออกมาแบบนี้ Mr. O กุมกระชับมีดและเส้นเอ็นให้อยู่ในสถานะพร้อมจู่โจม ขณะเดียวกัน Mr. E ก็เร่งเร้ากำลังทั้งร่างจนกล้ามเนื้ออัดแน่นไปด้วยพลัง

ใบหน้าของฟอร์มาลีนยิ่งบิดเกร็งสั่นกระตุก

“คุณเป็นฝ่ายเลือกเองนะ!”

มันคำรามดูร้ายมองเขม็งไปยังคนทั้งสี่ สิ่งที่แทนคำตอบจาก Mr. Z คือรอยยิ้มเหี้ยมบนมุมปากและเสียงปืนที่คำรามลั่น

ปัง!...